

Alledagjes

Tietia Feikens

Alledagjes

Deel 2

BraveNewBooks

© Tietia Feikens, 2025

ISBN 9789465207124
www.bravenewbooks.nl

Inleiding

Het boek dat je nu in handen hebt bevat voornamelijk verhalen die ik schreef van 2018 tot en met 2022. De meeste verhalen verschenen eerder op het online-forum van 50+infriesland, een platform voor mensen vanaf 50 jaar, waar ik in die tijd veel voor schreef en dat helaas niet meer bestaat. De verhalen uit de jaren hiervoor verschenen in Alledagjes deel 1, dat uitkwam in 2024. Het is nog te verkrijgen in veel webwinkels, ook bij de blauwe bolle, en bij Brave New Books, de online uitgeverij waar ik mijn boek publiceerde: <https://www.bravenewbooks.nl/tie-tiafeikens>. Daar kun je ook mijn Corona boek nog bestellen, dat ik schreef in Corona tijd.

En nu dan Alledagjes deel 2. Mijn verhalen hebben diverse onderwerpen maar gaan vooral, net als in deel 1, over alledaagse dingen. Ik schrijf over wat er in me opkomt of wat ik meemaak en dat kan van alles zijn. Meestal doordat iets me raakt of opvalt en dit kan op vele manieren zijn. Óf ik lig in een deuk om iets, óf ik ben ontroerd, verbaasd, verontwaardigd, óf ik vraag me dingen af. En dan schrijf ik het op. Dat doe ik mijn hele leven al, maar voor 50+ voor het eerst voor een groot publiek. Mede door de leuke reacties die ik vaak op mijn verhalen kreeg van lezers, besloot ik om ze te bundelen.

Na jaren ziekte zijn schrijven en illustreren mijn passies geworden. Door restklachten zit een baan er niet meer in en ik mis dit ook niet meer. Mijn leven is leuk genoeg zoals het is. Ik heb een rijk sociaal leven, ik sport meerdere keren per week en ik kan doen wat ik leuk vind, tekenen en schrijven. Op dit moment heb ik een getekende column in een regionale krant, Op e Skille, en er liggen meerdere boeken te wachten waar ik ook nog aan werk. Kortom: never a dull moment! Hopelijk beleef je met het lezen van Alledagjes evenveel plezier als ik er aan beleefd heb om ze te schrijven, of hier en daar te herschrijven. Veel leesplezier!

Tietia

Hoofdstuk 1

Beestenswaardigheden

Voor mij, als liefhebber van flora en fauna, was verhuizen naar het platteland zo ongeveer het Walhalla. Het gelukkigst ben ik in de natuur; de geluiden, de geuren, de kleuren, de rust en de ruimte, ik word er zó blij van! Toen we het huis, waar we nu wonen, voor de eerste keer bekeken was het eerste dat me opviel het weiland naast het huis waar schapen en alpaca's rondhuppelden. Prachtig vond ik. En toen we tijdens de bezichtiging de weelderige tuin inliepen, naar de vijver toe, hipten tientallen kwakende kikkers voor mijn voeten uit. Ze hadden heerlijk liggen zonnen in het gras en ploepten geschrokken de vijver in. Het huis was voor mij zó al € 20.000,- extra waard. Dat vertelde ik maar niet aan Jan of de makelaar. Maar ik zei wel 'zet mij hier maar neer!' Dat was de eerste keer dat ik dit zei in de vier jaar dat we huizen aan het bekijken waren. Dit huis met het fantastische uitzicht, het ruime erf en de heerlijke tuin paste me als een jas. Hier wilde ik wonen en het was de eerste keer dat ik het zo duidelijk voelde. En het huis werd inderdaad van ons, alsof het zo moest zijn. Ik zag mezelf al op de vlonder naast de vijver zitten of liggen, om naar de kikkers en de vissen te kijken. Iets dat ik nu regelmatig doe. En hoewel ik nooit iets had met een vijver met daarin goudvissen, vind ik het nu prachtig. Ook omdat er zoveel kikkers in wonen. Straks ga ik weer een grote pot vullen met kikkervisjes en slootwater en die

zet ik dan binnen op de tafel. Dan kan ik alle dagen zien hoe ze groeien. Dat heb ik vaker gedaan en dat is zó leuk!

We woonden nog maar net in ons huis, toen een mol ons grasveld een mooie plek vond om een gezin te stichten. IJverig was hij tunnels aan het graven en zo af en toe kwam hij even boven om te kijken waar hij ook al weer was of om te kijken of er nog een leuke mollenmeid in de buurt was. Ja en hoe gaat dat in zo'n dorp, dan zeggen ze 'direct mee afrekenen! Dan moet je *die en die* hebben, een rasmollenvanger!' *Die en die* bleek een autoriteit op het gebied van mollen en woonde een dorp verderop. Op een dag stond er opeens een stokoud kereltje rood met witte paaltjes in onze tuin te prikken. Het bleek *die en die* te zijn. Nadat we elkaar een hand hadden gegeven vertelde hij dat hij een paar vallen had geplaatst. Ik moest even slikken. Ik wist heus wel dat dit de manier is om mollen te vangen maar het beeld van dat zwarte fluwelen vadertje dat bezig was een huis voor zijn familie te maken, en dat plotseling met een klap uit het leven werd geknepen...vreselijk! Maar ja, als straks die hele familie ons grasveld begon te bewerken moesten er meer lieve zwarte molletjes worden uitgeroeid. Zucht. Het was niet anders. Een paar weken later lag er een stoeptegels voor de deur met het prachtig, zwartfluwelen vadertje eronder. Dat geen gezin had kunnen stichten. Ik moest weer slikken.

Vroeg in het voorjaar lieten we onze badkamer verbouwen door achterbuurman J. de eigenaar van de schapen naast ons huis en een bijzonder bekwame timmerman. Zijn zoon is de bezitter van de alpaca's. Aangezien ik veel thuis ben, zat ik regelmatig aan de koffie met J. Ik wilde alles van schapen weten, vond het bere-interessant! En ik genoot van het kijken naar die

schapenmoeders met hun dartele kroost. J. had al een paar dode lammeren en zieke schapen en baalde daarvan. Het eerste dat ik leerde is dat schapen houden niet alleen maar liefhebberij is, het moet wel wat opbrengen, om met J's woorden te spreken. Zijn kudde had hij laten dekken door een niet al te grote ram, die qua formaat goed bij zijn schapen paste. Maar och heden, vanuit een aangrenzend weiland was een ram van een andere boer ontsnapt, een joekel! En die had een aantal van zijn schapen gepakt, vertelde hij, hij wist alleen niet hoeveel. En nu kregen veel van zijn schapen veel te grote lammeren en die kregen ze er haast niet uit, zei J. Hij begon in geuren en kleuren te vertellen hoe hij een schaap moest helpen met bevallen, terwijl zijn zoon met zijn hele gewicht aan het lam trok. Hij sloeg geen detail over. Er trok een akelig, bloederig filmpje aan mijn geestesoog voorbij. Och arme. Die stumperds! Dit wilde ik helemaal niet horen! Mijn hele romantische beeld van schapen en lammetjes werd onderuitgehaald. Even overwoog ik mijn vingers in mijn oren te stoppen en knalhard laa laa laa te roepen maar ja, ik wilde ook geen stads watje zijn. Maar als ik nu naar buiten kijk en de schapenmoeders met hun springerige kindertjes zie grazen weet ik: dat is niet vanzelf gegaan.

Laatst zat ik met een vriendin op de veranda in onze tuin en zij zei ' móet je eens luisteren...je hoort alleen maar dierengeluiden hier!' Het is zo; in onze tuin huizen enorm veel verschillende vogels die zich ongestoord laten horen, vooral nu ze allemaal aan het daten zijn omdat het voorjaar is. Twee lawaaierige eksters maken een nest in de wilgenboom. Dan is er het geluid van de schapen, de lammetjes en de buurgeit. En de alpaca's, die trouwens niet veel geluid maken. Je hoort paarden en koeien. Gelukkig hebben bijna alle boeren hier hun koeien in de